USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **N. D. T.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-394/ZA-ZA12-HA13-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2022, č. j. 34 Az 3/2022-29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-394/ZA-ZA12-HA13-2021, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 2. 12. 2022, č. j. 34 Az 3/2022-29, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval otázkou věrohodnosti tvrzení žalobce. Vymezil podmínky posuzování identifikátorů věrohodnosti výpovědi cizince shrnuté v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které nemají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), a v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že podání žádosti o mezinárodní ochranu až dne 7. 6. 2021 nelze rozumně odůvodnit obavami z onemocnění Covid-19, jelikož žalobce se na území České republiky nacházel již půl roku před vypuknutím pandemie. V jednotlivých výpovědích žalobce ze dne 16. 6. 2021 (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a následný pohovor) a dále ze dne 13. 8. 2021 a ze dne 26. 10. 2021 (doplňující pohovory k žádosti o mezinárodní ochranu) pak krajský soud identifikoval značné rozpory. Žalobce původně tvrdil, že trestní spisy ztratil on, až následně však uvedl, že je ve skutečnosti ztratil jeho nadřízený. Až na dotaz, zdali se nevyhýbá své odpovědnosti, sdělil, že byl ze ztráty spisů nespravedlivě obviněn a z toho

důvodu se obává návratu do Vietnamu. Nedokázal identifikovat ani rok, kdy mělo ke ztrátě spisů dojít, nejprve totiž označil květen či červen roku 2014, později označil rok 2016, přičemž tvrdil, že tento rok zmínil už původně. Okamžik ztráty spisů v roce 2016 však neodpovídal ostatním skutečnostem tvrzeným žalobcem. Ten současně s tvrzenou ztrátou spisů spojoval fyzický útok na jeho osobu, k němuž došlo v březnu či dubnu roku 2015. Konkrétně tvrdil, že šlo o pomstu od jeho nadřízeného. Již však nesdělil, z jakých důvodů se měl jeho nadřízený žalobci za ztrátu spisů mstít. Nesouhlasily pak ani další skutkové souvislosti případu s tvrzeným napadením, pokud žalobce uváděl, že k němu došlo po jeho odchodu od policie, později však tvrdil, že právě v důsledku tohoto napadení a zjištění, že jej měl organizovat jeho nadřízený, od policie odešel. Krajský soud proto uzavřel, že ve výpovědi žalobce jsou zásadní vnitřní logické rozpory a inkonsistence, které vylučují přesvědčivé určení alespoň základní dějové linky jeho azylového příběhu a logickou návaznost jednotlivých skutečností. Při posuzování věci proto vycházel pouze ze skutečnosti, že žalobce byl ve vlasti policistou, přičemž pro vážné rozpory označil zbytek jeho výpovědi za nevěrohodný.

[3] Co se týče neudělení azylu žalobci, krajský soud konstatoval, že v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o uplatňování politických práv žalobcem, za což by byl ve vlasti pronásledován, ostatně to ani sám netvrdil. Žalobce vyjádřil obavu z návratu do země jeho původu z důvodu příslušnosti k sociální skupině členů komunistické strany, kteří nesouzní s tím, jaká je pod vládou této strany situace ve Vietnamu. V průběhu řízení o jeho žádosti však žalobce netvrdil, že by měl ve vlasti jakékoli potíže. Sdělil, že byl členem této strany pouze formálně a nebyl nijak politicky aktivní, ani se nevymezoval proti vietnamské vládě. Za pronásledování z azylově relevantních důvodů nelze označit ani žalobcem tvrzený fyzický útok na jeho osobu, i kdyby jej soud shledal jako věrohodný. Ve správním řízení pak nevyvstaly žádné jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly odůvodněnosti obav žalobce z pronásledování pro případ návratu do země původu. Ani případné trestní stíhání za ztrátu spisů nelze považovat za azylově relevantní důvod, a to zvláště v situaci, kdy se podle tvrzení žalobce jednalo o osobní konflikt mezi ním a jeho nadřízeným. Krajský soud se ztotožnil rovněž s tím, že žalovaný neudělil žalobci ani humanitární azyl, jelikož neshledal žádný důvod hodný zřetele.

[4] K neudělení doplňkové ochrany žalobci krajský soud uvedl, že jeho členství v komunistické straně i příslušnost k policii nemá relevantní vliv na možné nebezpečí vzniku vážné újmy. Zásadní roli hraje rovněž nevěrohodnost tvrzení žalobce. Krajský soud doplnil, že ačkoli je s vězni a zadrženými osobami ve Vietnamu špatně zacházeno, nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce pro vietnamské státní orgány zájmovou osobou. Předně neměl žádný problém vycestovat ze země, dále po něm nebylo vyhlášeno pátrání, ani proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. K otázce soukromého a rodinného života žalobce krajský soud uvedl, že ačkoli byly příslušné závěry žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí stručné, s ohledem na žalobcem tvrzené skutečnosti tato okolnost nemá vliv na jeho zákonnost. Dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je doplňková ochrana udělená cizinci podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu vyhrazena pouze pro zcela mimořádné případy. Prostá skutečnost, že má žalobce na území České republiky ještě sestru a matku, však takový mimořádný případ nenaplňuje.

[5]Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, namítl, že ačkoli jeho výpověď vykazovala určité dílčí rozpory, v podstatných aspektech byla konzistentní. Z tvrzení stěžovatele tak vyplynulo, že mu hrozí ve Vietnamu trestní stíhání v důsledku ztráty spisů, ke které mělo dojít v době, kdy pracoval u policie, a že je z této ztráty viněn svým nadřízeným. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom byl žalovaný povinen společně se stěžovatelem zjištěné rozpory odstranit, pohovor tak měl vést tak, aby byly nejasnosti odstraněny přímo na místě. Žalovaný sice stěžovateli předestřel nejasnosti ohledně uváděného okamžiku ztráty spisů a její souvislosti s fyzickým napadením stěžovatele, nedal mu však již možnost rozpory mezi uváděnými údaji vysvětlit. Vzhledem k tomu, že zmíněné nejasnosti nebyly odstraněny ani při druhém doplňujícím pohovoru, stěžovatel konstatoval, že lze i z později uváděné verze jeho azylového příběhu dovodit takovou verzi, která sleduje logickou časovou souslednost. Konkrétně tedy ztráta spisů v roce 2014, fyzické napadení v roce 2015 a zjištění ztráty spisů v roce 2016.

[6]Stěžovatel dále namítl, že ostatní dílčí a nepodstatné nejasnosti v jeho výpovědi (počet ztracených spisů, členství v komunistické straně, počet útočníků) byly důsledkem nesprávného překladu, jak ostatně uváděl již v průběhu samotných pohovorů. Stěžovatel dále namítl, že již v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu jako důvod fyzického napadení označil pomstu ze strany nadřízeného za ztrátu spisů. Dále zdůraznil, že v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu skutečnost, že cizinec požádal o mezinárodní ochranu až s delším časovým odstupem z důvodu snahy o legalizaci pobytu v České republice jinými právními prostředky, sama o sobě nepostačuje k neudělení mezinárodní ochrany.

[7]V důsledku nesprávných závěrů krajského soudu ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu stěžovatele tak soud řádně neposoudil jeho hlavní obavu z návratu do Vietnamu, a to trestní stíhání za ztrátu spisů a dále strach z dalších útoků z důvodu pomsty ze strany bývalého nadřízeného. Dále se krajský soud nezabýval touto hrozbou prospektivně, tj. do budoucna, a to ve vztahu k otázce reálnosti případného trestního stíhání stěžovatele po jeho návratu do vlasti. Na nereálnost obav stěžovatele nesprávně usoudil pouze z toho, že neměl potíže s vycestováním a dosud proti němu trestní stíhání vedeno nebylo. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v zásadním hmotněprávním pochybení krajského soudu spočívajícím v chybném hodnocení jeho azylového příběhu, které mělo vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Ten proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, případně zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatelem vedl celkem tři pohovory, přičemž oba doplňující pohovory byly uskutečněny k odstranění zjištěných rozporů v jeho předchozích výpovědích. Toho přitom s jednotlivými rozpory seznámil a umožnil mu na ně zareagovat. Výpovědi stěžovatele však byly nevěrohodné, přičemž v této souvislosti žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i rozsudku krajského soudu. S ohledem na tuto skutečnost pak nemůže obstát ani námitka stěžovatele ohledně hrozícího nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do Vietnamu. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")].

[10] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele" se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[11] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Stěžovatel namítl, že jeho azylový příběh popsal konzistentně, přičemž obsahoval pouze dílčí rozpory. Z jeho výpovědi tak vyplývá, že mu hrozí ve Vietnamu trestní stíhání v důsledku ztráty spisů, ke které mělo dojít v době, kdy pracoval u policie, přičemž je z této ztráty viněn nadřízeným. Pokud žalovaný shledal rozpory v uvedené výpovědi stěžovatele, byl povinen je odstranit a dát mu při pohovorech k žádosti o mezinárodní ochranu prostor pro jejich vysvětlení, což však neučinil.

[13] Otázkou posuzování věrohodnosti výpovědi cizince k žádosti o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193, konstatoval, že *„otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci,*

jakož i její konečný výsledek. Žadatel je totiž povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě pak správní orgán zjišťuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu).“ K posouzení věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany je tak nutné přistupovat velmi uvážlivě, jakkoli nepochybně platí, že je to právě sám žadatel, kdo svojí výpovědí vytváří základní rámec tohoto posouzení.

[14] Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále platí, že je to žadatel, kterého stíhá břemeno tvrzení, jež je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním; to je již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, neboť prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není žadatel ani správní orgán schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a následné posouzení pravděpodobnosti, zda k událostem opravdu došlo podle jeho výpovědi. Ohledně věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svůj rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, v němž uvedl, že „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83).

[15] Závěr žalovaného o tom, že azylový příběh stěžovatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor, a výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena na základě obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41).

[16] Z uvedeného vyplývá, že žalovaný musí dát předně stěžovateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení jeho věrohodnosti. Pokud žalovaný zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít stěžovatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55).

[17] V posuzovaném případě je z protokolů o výpovědích stěžovatele zřejmé, že mezi jeho jednotlivými tvrzeními existovaly zásadní rozpory, které krajský soud řádně popsal v odůvodnění napadeného rozsudku. Konkrétně stěžovatel nebyl konzistentní v určení okamžiku, kdy došlo k tvrzené ztrátě trestních spisů, tj. původně označil rok 2014, následně rok 2016. Dále rozporně uváděl důvody pro jeho odchod z policie, kdy původně zmínil fyzické napadení, následně však tvrdil, že k útoku došlo až po odchodu z policie. Ani celkový časový sousled událostí tak, jak je stěžovatel popsal, neodpovídal jednotlivým verzím azylového příběhu. Co se týče například tvrzení stěžovatele, že již ve správním řízení označil za důvod svého napadení pomstu nadřízeného, není zřejmé, za co by se měl nadřízený stěžovateli mstít. Pokud tvrdil, že za ztrátu trestních spisů, za niž však neoprávněně právě nadřízený stěžovatele svalil vinu na něj, neexistuje jakýkoli logický a uvěřitelný důvod takového postupu. Zároveň není z výpovědí stěžovatele zřejmé, jak se mohl nadřízený stěžovateli mstít za ztrátu spisů v roce 2015, pokud samotná jejich ztráta byla zjištěna podle tvrzení stěžovatele až v roce 2016. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry krajského soudu, že výpovědi stěžovatele obsahovaly zásadní rozpory.

[18] Pokud stěžovatel namítl, že bylo úkolem žalovaného, aby tyto rozpory odstranil, Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že sám stěžovatel v kasační stížnosti přiznal, že mu žalovaný při pohovorech jednotlivé rozpory předestřel. Z příslušných protokolů o těchto pohovorech zároveň vyplývá, že žalovaný stěžovateli za účelem jejich vysvětlení kladl doplňující otázky, snažil se zjistit skutečný průběh událostí a určit jejich časový sousled. Opakovaně se dotazoval na okolnosti tvrzené ztráty spisů i neoprávněného obvinění stěžovatele z této ztráty nadřízeným, dále na důvody i časový sousled skutečností, které vedly údajně k odchodu od policie, a rovněž na okamžik ztráty spisů. Ani po dvou doplňujících pohovorech k žádosti o mezinárodní ochranu však k vysvětlení a odstranění těchto rozporů nedošlo, přičemž je to právě stěžovatel, který zná svůj azylový příběh a jehož úkolem je řádně a konzistentně jej žalovanému popsat. Nelze mít zároveň za to, že by právě další doplňující pohovor identifikované rozpory odstranil, pokud se stěžovatel při opakovaných pokusech žalovaného o odstranění rozporů odchyloval od původních výpovědí a popíral svá předchozí tvrzení. Jinak řečeno měl stěžovatel dostatek příležitostí k přesvědčivému vysvětlení jeho azylového příběhu tak, aby představoval logický sousled jednotlivých událostí. K obdobným závěrům ostatně dospěl již krajský soud a nelze jim ničeho vytknout. S námitkou stěžovatele, že i z druhé varianty azylového příběhu vyplývá logicky sousledná verze, tj. ztráta spisů v roce 2014, fyzické napadení stěžovatele v roce 2015 a zjištění ztráty spisů v roce 2016, se tak vzhledem k výše uvedenému nelze ztotožnit.

[19] Pokud jde o dílčí nejasnosti ve výpovědích stěžovatele spočívající v počtu ztracených spisů, členství v komunistické straně a počtu útočníků, které stěžovatel zmiňoval v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené rozpory krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku při posuzování věci vůbec nezohlednil. Například v odst. 27 až 29 odůvodnění rozsudku se zabýval jen azylovou relevancí členství stěžovatele v komunistické straně a jeho související politickou aktivitou.

[20] Otázkou délky případného prodlení s podáním žádosti o mezinárodní ochranu a jeho vlivem na celkovou věrohodnost žadatele se rovněž Nejvyšší správní soud již opakovaně ve své judikatuře zabýval. V rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, konstatoval, že *„je jistě pravdou, že stěžovatelovo prodlení*

s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany je faktorem, který může, pokud je podpořen dalšími zjištěnými skutečnostmi, nasvědčovat závěru o nehodnověrnosti výpovědi stěžovatele. Sama tato skutečnost, resp. to, že bezprostředním motivem stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným často skloňovaná ‚snaha o legalizaci pobytu na území ČR', *však nepostačuje, jak důvodně poukázal stěžovatel, sama o sobě k vyloučení z možnosti udělení mezinárodní ochrany, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel hledá ochranu v ČR (tedy chce zde „legálně pobývat") právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu (viz např. stěžovatelem připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49).*" V posuzovaném případě přitom je zřejmé, že stěžovatel do České republiky přicestoval z Polska v září roku 2019, žádost o mezinárodní ochranu podal až v červnu roku 2021. Zmíněná časová prodleva pak pouze přispěla k oprávněným pochybnostem krajského soudu o věrohodnosti tvrzení stěžovatele. Zároveň se nejednalo o jedinou skutečnost, na základě níž by nebyla mezinárodní ochrana stěžovateli udělena, jak namítal v kasační stížnosti.

[21] K námitce stěžovatele, že z důvodu nesprávnosti závěrů krajského soudu o nevěrohodnosti jeho výpovědi neposuzoval obavy stěžovatele do budoucna, a to pro případ jeho návratu do země původu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy se krajský soud zabýval v odst. 33 až 35 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně přitom uvedl, že tuto otázku hodnotil zejména s ohledem na celkovou nevěrohodnost azylového příběhu stěžovatele. Vycházel rovněž z relevantních tvrzení stěžovatele ohledně absence jakýchkoli potíží se státními orgány při odjezdu z Vietnamu a dále ze skutečnosti, že proti němu nebylo dosud zahájeno trestní stíhání. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v posuzovaném případě právě tyto skutečnosti vzhledem k celkové nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele představovaly jediné indicie k posouzení reálnosti obav stěžovatele z návratu do země původu. Pokud s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti případu dospěl krajský soud k závěru, že nic nenasvědčuje trestnímu stíhání stěžovatele po návratu do země původu a že jeho obavy nejsou reálné, nelze takovým závěrům ničeho vytknout.

[22] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu